

ol mus fallis hind! Ent kui temmā se trabi olli mašnu, üttel temmā kohtomõistjalle: „ausa her- rā, Ni massap se sis ütte rubla, kui keāke ütte ausat meest kelmis sōimap; ent mes massap se, kui keāke mõtlematta ehl muido ütte kelmi ausas innimisses nimmitap?“ Se kohtomõistja narat nink üttel: se ei massa middāge, selle sōnnaga ei sa keāke teotedus. Se kostusse pāle kāänd se, kelle pāle olli kaibatu, hendā se kaibaja pole nink üttel: „se om mulle mele haigusse, et ma sinno, ausa mees, olle sōimanu! Arrā wōtko seddā wiħħas, ausa mees! Jummalaga, ausa mees!“ Kui se wiħħane kaibaja seddā kuuld nink ārrāmōist, mes tōine sellega taht ütteldā, taht waſtſest tulli minnā nink arivas hendā nūūd weel ennāmb sōimatu ollewat, kui enne. Ent kohto mõistja, ke teddā ka wahhest kui ütte kõlb- matumma innimist tund, üttel tālle: temmā wōdis sellega rahhule olla.

G. M.

M u s t i n e j u t.

(Kolm sōudmīst.)

Üttel norel abbiello rahwas, ke rōõmsaste nink önnelikkult üttenkoon elliva, olli üts ainus suud — mes eggāütte innimisse wigga om: et kui kāssi häste kāüp, weel parrembat ellofõrda himmustedas. Sest weast tulleva mitmesug-

gutse rummala sōudmissee nink himmustusse, min- kest ka ne abbiello rahwas Hans nink Liso, mab- ba es olle. Pea sōudsiwa nemmā hennele kūllā põldu, pea kõrtsimehhe rahha, pea mõisa kubja maja, koddā nink tōprit, pea sadda tuhhat mil- lioni taadret nink muido nisuggust. Üttel õd- dangul, kui nemmā waiklifikult ahjo weren iste. wa nink pāhklid katski leiwa ütte kiwvi pāčl, kumma sisse jo üts lohk olli kūllunu, tulli läbbi kambre usse üts waikenne walge naisterah- was sisse, ke ennāmb es olle, kui üts kūnār pik, ent immelik illus nāust nink kaswust, nink kik tarre olli maggasat haiso tāus. Lamp, mes tarren palli, kisto arrā, ent üts paiste, ni kui hao-walge, kui pāiv näkkap tōssema, paist fest naiste-rahwast nink walgust kik sainu. Sā- rātse asja ülle wōip kūl weidikenne ārrāheitudā, olgo ta ni illus kui taht. Ent ne nimmitedu abbiello rahwas wōttiwa pea jālle julgust, kui se neitsi immearmfa hālega üttel: „minna, Anna Britse, üts māe wātm, olle teiye sōbber, ellā kesset mākke ütten torredan klasitsen majan, pui- sta nāggemata kāega kuulda jõe weerde liwa sisse nink wallitse sāitse sadda allambat waimo. Kolm asja wōite teiye hennele sōuda; ne kolm sōudmīst peawa tāūdetus sama.“ Hans tōugas kūnāspāga omma naise kāewart, õtse kui taht temmā ütteldā: se assi ei olle kurri kuulda. Ent naine taht jo omma suud awwada nink hennele paar tosinitse kuulda littridega ehhitiedu tanno,